

САЊАМ О ПАЛИЋУ

Вода је плавкастозелена:
чисто плаветнило неба
гута муљевита дубина од алги.
Рђавосмеђа у сумрак,
попут ограде запушеног мола
на мушком шtrandу.

Туристички кич је, пише Дезире,
отрцана, јефтина романтика.
Стихове су му обрисали са чесме.
Пазила је партија на песму,
а онда је, наравно, схватила
да је довољно да и не обраћа пажњу
као и на загађење воде.

Срушили су хотел Надаш,
извадили дроб Совиној тврђави.
А један разуздани војник
Пуцао је у порцеланска
уста бога воде;
као да се свети
за све оно
што је у рату пустио да изгори.

Ипак, као да је заблистала
бајковита идила:
мами преко железничког прелаза
све до улаза у Пешчану тврђаву
скривену иза
зеленила великог ораха.

Биће свеже кад уђемо,
на веранди нас чекају
остављене књиге,
али за време читања
слова почињу да зевају.
Најзад се и ми затварамо једно у друго.

У даљини цвили циганска музика,
ноћ испуњавају
мирисаво вино и печено месо.
Око куће
се шуња палићки п. ховард,
сиротанчићи дахћу у башти,
скиталачки духови
завирују кроз прозор,
потпуно су голи! –
шушкају и гладе нам
нага тела.

Пренух се у шинобусу,
међу шверцерима,
на Сребрној Стрели, спорој као пуж.
Погледах кроз прозор,
негде на ничијој земљи
ветар се ушуњао у
повијени тршчак.
Када смо напустили границу
разведрило се,
није му дошао крај:
на јаву клизи мој сан –
о смрти.

СИЈАЛИЦА У МУЉУ

Сео сам на пањ,
тик уз Тису.
Теглила је са собом нешто
зеленкастосмеђа река.
Сијалица се уплела
у грање нагомилано на обали.
Кроз танку напрслину на стаклу
увукла се песковита вода.
Лутао је у дивљем окружењу
давнашњи вештачки светлоноша.
Као да, неспособан за нестанак,
тражи своје корене
у подземљу Тисе
потопљеном у муљ и
спремном за распадање.

ЗАЈЕДНО СЕ СЕЛИМО

Баш сам сео на бицикл
кад је на зебри за мном викнуо
крупни, добродушни поштар:
извукао је Малерова писма из торбе.

Књига је још за удовичина живота угледала
светлост дана, а светлост дана превару:
јакو изретуширан портрет Almschili,
јер мемоаре и писма орезују победници.

Мада ни *Gustl* није био богзна каква мустра:
он је, не само супругу, већ и музичаре,
и самог себе самлео у ремек-дело.
Грубо, хтео је бити мартир,

или пре сведок музике,
као позвани монах са чембалом
на Ћорџонеовој слици.
Копија слике висила је у радној соби,

репродукција Малерових мисли,
метемпсихоза чврстог и строгог духа
са једним кредом: музиком,
а сви други су тек поданици.

Хвали заводљиву удовицу, свиклу
на славу, да је издала књигу
у пссст-временима, када
се опет пљувало на имена улица,

па нико није знао где заправо станује,
а *Adagietto* је већ одавно прохујао,
јер је у њему беше вихор, љубав што жубори,
опроштај од усахле Европе.

Срећно сам мотао према кући,
Књига је најзад код мене, а ти код куће чекаш.
Ако поново буду пљували на имена улица:
селимо се заједно са нашом књигом.

ЛИСТ КУПУСА

*Ако неко има црва у мозџу, може
ја одсџраниџи џако шџо ће сџавиџи лисџи куйуса
на уво, џа ће црв измилеџи на лисџи куйуса.*

(Норман Мајлер)

Пробудих се, са мене се слива вода.
Никако нисам могао поново да заспим.
Дуго сам се вртео у кревету:
живци ми нису дали мира.

Истетурао сам се у дневни боравак.
Прозори су се цаклили од паре;
сео сам на фотељу, а поглед ми је
лутао по полици за књиге.

Мисли су ми шарале по соби:
у сандуцима од књига пуно стрвина.
После Мајлера сетих се Мајлера и
почех да звиждим једну песму:

Wo die schönen Trompeten blasen,
звук трубе призвао је зелену равницу,
позвао кући војника намамљеног
у рат... после поноћи ближе

су се шуњали кржљави вукови,
пригушена симфонија жудњи.
Ставих лист купуса на уво,
и чеках, као на далеки звук рога.

КОМАД ОГЛЕДАЛА

цис-мол продире у слушне канале
полако уздржано као ков-
чег у ланцу исхране земље
за њим ниче трава као што се длаке
у увету буде од звука нема шансе
с вечери утихне мол ослобађа цис
које дрема под ушном масноћом
звони не чујем скамењен

ко гледа у огледало звука мој
глас не чујеш ко храмље иза тебе
у лавиринту масних ушних канала
ко свира хармонику у венецијанској
гондоли у мислима се тресе бубна
опна буши је врх гудала
и као крв услед пенетрације
потекне твој глас мој глас блажен
док те не прихвати и у себе скрије Alma
mater на блажену реч нестане
струје смрди моје свести хумка
ко умире на седамдесетој страни
читам напољу пуцају громови ми
у кућици у тури с кра-
ја несвесно светли црна зеница
животиње јавља готово је утихну
мол у ушној шкољци црни бисер
црни цис се помаља светли у
бескрајном затвореном комаду

(Са мађарској превео **Иван Павичић**)